

Šešielis

Slenko tau eš paskuos kap pēkta dvasē, nutrūkusi nu sēita,
Eš pasalū pagavēs ont miediū šakū kvarkliujojo tava mintis.
To nieka nejunti, net nenujauti, kas ož nogaras dedas...
Isivaizdouni, kad kuri laisva erdviū paukštiaus vaidmini.

I mēgluos skiautēs isisiautēs apsēmeto sapnū šmiekla,
Kad nesoprastumi, kor teisībē, o kor pramans nemaītis.
Mon tas iliuzējū žaidēms – kap angelou paleidēms i laisvė...
Be tava gīvastēis, kap veidruodis i šēpulus sosēkolčiau.

Bet pardaug nesipūsk – ēr to be monēs būtumi tušti vēita.
Kas palēikt be palīdas, tam horizonta erdvēs ožsēdara,
Ēr dongaus varpū gaudēsīs nebipasēik ausū būgnieliu.
Tad sosētaikīk so monēm, kap so neišvēngamo lēkēmo.